

heden er inde paa Spil, og det skulde Staten dog saa vidt muligt holde sig fra. Jeg er ogsaa vidende om, at en anden offentlig Institution, Kommunernes Kulkontor, til enhver Tid har nægtet at indlade sig paa at bestille mere end det, de vilde have. Jeg kan altsaa ikke se rettere end, at Statsbanerne ved at gaa den Vej har gjort noget, man har Lov til ikke alene at beklage, men ogsaa at betegne som noget, der er forkert gjort. De Beløb, der er tabte ved de meget store Indkøb, er meget betydelige, og da vi, efter hvad der oplyses i det paagældende Interview, har Kul nok i 8—10 Maaneder, vil det ogsaa komme til at virke paa det kommende Finansaar. Statsbanernes Forbrug af Kul er med den Drift, vi nu har, ca. 330 000 Tons pr. Aar. Ifølge Udtalelserne i Interviewet er der købt Kul for 9 Maaneder. Jagerer man, at det havde været alt nok, om vi havde købt for 3 Maaneder, vil det sige, at vi har købt 165 000 Tons mere, end vi egentlig skulde have købt. Regner man med, at Kulprisen i Øjeblikket ligger 80—90 Kr. pr. Ton under den Pris, hvortil Statsbanerne købte, hvad den gør — og yderligere kunde man meget vel regne med som højest sandsynlig, at Kulprisen i Løbet af den kommende Tid, 1 à 2 Maaneder, vil gaa meget stærkt ned —, vil det ses, at man her, bortset fra Renterne, har skaffet Staten en Udgift paa en 12—13—14 Mill. Kr., som man meget vel kunde have undgaaet. Det forekommer mig, som sagt, at det, man her har foretaget sig fra Statsbanernes Side —, bortset fra at de har været uheldige, det kan man jo altid være —, har været af en saadan Art, at man har Lov til i høj Grad at beklage det. I øvrigt er det naturligvis en Lykke for Landet, at Kulpriserne er stærkt nedadgaaende, men jeg vil dog pege paa, at det sjældent er saa, at noget, der er godt, ikke ogsaa kan have ubehagelige Virkninger. Med de Kulpriser, vi sikkerlig staar overfor i den nærmeste Fremtid og delvis allerede har — man kan for Tiden købe Koksafharpning til en Pris af 60 Kr. pr. Ton, et Brændselsstof, som indeholder henimod 6 000 Kalorier, medens man for Tørv, som formentlig højt regnet indeholder det halve Antal Kalorier, maa give nogenlunde det samme — vil det forstaas, at det vil være forbi med at grave Tørv, og det vil igen betyde, at ikke ganske faa Millioner Kroner, der er udbetalte til Arbejdsløn hertil, ikke mere vil blive udbetalt. Dette er altsaa en af de ubehagelige Følger — maaske den

eneste ubehagelige — af den lave Kulpris, men det er altsaa en Følge, man maa regne med, og jeg tror, at Tørvfabrikanter og ikke mindst dem, der kunde tænke sig at købe Tørv i den kommende Sæson, vil gøre klogt i at tage det nogenlunde med Ro og ikke i Nervøsitæt gaa hen og dække sig til urimelig høje Priser.

Statsbanerne vil altsaa sikkert give et ret betydeligt Underskud, medens man tidligere har regnet med et om end kun lille Overskud. I denne Forbindelse vil jeg som Indskudsbemærkning gerne henstille — det ligger ganske vist lidt udenfor selve det finansielle —, at naar nu Statsbanerne, hvad der ogsaa fremgaar af Generaldirektørens Udtalelser, for Tiden ikke har synderlig Gods at køre med, i hvert Fald ikke nær saa meget som tidligere, kunde man maaske ophæve de indskrænkende Bestemmelser, der er med Hensyn til Forsendelse af al Slags Gods; selv om jeg ved, at der gives Dispensationer her og der, er Forholdene dog meget besværliggjorte, og jeg henstiller til, det bliver vel nærmest den højtærede Trafikminister, at overveje, om man ikke, som Stillingen nu er, helt kunde ophæve disse indskrænkende Bestemmelser. Naar Tørvetransporterne af sig selv holder op, vil jeg tro, at Statsbanerne, i hvert Fald paa denne Tid af Aaret, særdeles vel magter al den øvrige Transport, de overhovedet kan faa.

En anden Følge af hele det Prisniveau, vi er ved at komme ned paa, er, at Kornloven sikkert vil blive langt dyrere for Staten, end man beregnede, den Gang den blev forelagt. Man regnede da med at skulle faa betydelig Indkomst af Eksport af Rug og Hvede, men her ligger Forholdene saaledes, at amerikansk Hvede i Dag, naar Hensyn tages til den meget større Værdi, er billigere end dansk Hvede. Hvorledes Forholdet ligger med Hensyn til Rug, kan jeg ikke sige med Sikkerhed, men da det vel nok i det væsentligste var ved Eksport af Hvede, man ventede at kunne skaffe sig Indtægt for Staten, tror jeg nok, man tør sige, at som Verdensmarkedet har udviklet sig, er denne Mulighed ganske udelukket. Hvad angaar Bygget, har vi jo set, at der har fundet en Del Eksport Sted. Hvor meget den har givet i Kassen, ved jeg ikke; det vilde interessere mig, om den højtærede Finansminister kan oplyse det, men muligvis har den højtærede Minister ikke saadanne Oplysninger ved Haanden. Der er saaledes, tror jeg, ikke mindste Tvivl om, at Kornloven vil give